

Sütő Gábor *

Az egyenlőbbek (ZSIDÓ PARAINÉZIS)

<<Kedves Unokaöcsém!

Én is örülök, hogy bejött a brahis húzásunk, rájuk sóztuk a bővlit. A leveleid lelkiző részei azonban a könyökömön jönnek ki. Nem is tudom, hányadszor nyaggatsz már, hogy mint a magyarországi zsidó szervezetek egyik vezetője, magyarázzam el, miért az egyenlőbbek az egyenlőbbek. Olyan vagy, akárcsak a viccbeli Mórlickánk, akinek mindenről egy és ugyanaz jut az eszébe. Hogyhogy még mindig nem érted, miért az egyenlőbbek az egyenlőbbek? Már a szádba rágtam: a kérdésben a válasz, azért az egyenlőbbek az egyenlőbbek, mert ők az egyenlőbbek. Mit lehet ezen nem érteni? Ráadásul most még megspékeled a macerálásomat azzal is, hogy miért éppen mi zsidók vagyunk az egyenlőbbek?

Jaj, Kedves Unokaöcsém, igazán kérdezhetnél valami mást!

Ám lehet, számunkra mégiscsak hasznosak a kételyeid, mert eloszlásukkal elszántságunkat növeljük. Végül is úgy vagyok veled, mint Kölcsey Ferenc volt Kálmán unokaöccsével, akihez *Parainesis* címmel megírta intelmeit. A magyarok nagyra vannak ezzel, mint a hagyaték-irodalom mintapéldájával, de bemutatom, mi is képesek vagyunk kiírni magunkból buzdító intelmeket. Bár bujkál bennem a félsz, addig magyarázom neked önmagunkat, hogy végül magam is belezavarodom. Ugyanis, ma már restellem, de régebben bennem is felmerültek hasonló bizonytalanságok, s ha őszintén magamba nézek, ma is oszthatnám egyik-másik kételyedet, de habozás nélkül túlteszem magam rajtuk. Hogy miért? E levelemből, amit ergo tekintsünk zsidó parainézisünknek, kiderül. S még azt is megérteti veled, hogy nem szójáték az, amit az előbb írtam az egyenlőbbekről. Mi veled a zsidóság történetének korábbi létidejében születünk, s élünk egy ideig, de már minőségileg másik létidőbe léptünk. Hogy ne kelljen barkóháznod, példákon mutatom be sikereinket, s mindebből talán megérted végre, miért mi vagyunk és leszünk is az egyenlőbbek.

Kezdjük Tábor Bélánkkal, aki „A zsidóság két útja”-ban kifejti a két elkülönülő szakasz lényegét. Rámutat, az első létidőben még diaszpóráként élünk, pozícióink az egyes országokban nem voltak elég erősek, asszimilációra törekedtünk (inkább csak szavakban), az állampolgári egyenlőségünkért harcoltunk, hirdettük vallásunk tanítását. Általánosságban az egyenrangú ember-ember kapcsolatokért álltunk ki. Az új létidőt olyan minőségi változások idézték elő, mint hogy Budapesten, Herzl Tivadar fejében megszületett a cionizmus, létrehozták Izrael Államot, uralkodó helyzetet vívtunk ki a világ pénzügyeiben. Átszenvedtük a holokausztot, sőt megtanultuk rámenősen és örök időkre szólóan kihasználni előnyök szer-

zésére. A gojok nem alaptalanul emlegetik holokausztiparként. Az asszimiláció lekerült a napirendről, vallásként és fajként tudatosabbakká váltunk, **állampolgárként pedig már nem egyenlőséget, hanem előjogokat követelünk** és kapunk a minket befogadó országokban, miközben Izraelhez vagyunk lojálisak, s igényeljük, hogy mások áldozatokat hozzanak értünk. **Magyarországon már felléphetünk olyan követelésekkel, hogy a számunkra lényeges kérdésekben a befogadó magyarok asszimilálódjanak, alkalmazkodjanak hozzánk.** Ezzel összhangban céltudatosan törekszünk tömegeik butítására, manipulálására, értelmiségük háttérbe szorítására. Még érthetőbben, az ember-ember viszonyt az ember-goj viszony váltotta fel. Abban az eredeti értelemben, ahogy a Talmud tanítja: csak mi vagyunk emberek, mindenki más goj. Mindennek nyomán egységesebbek, erősebbek lettünk, **azaz egyenlőbbeké váltunk.** Az első szakaszt szükségszerűen a taktika uralta, most már azonban a régen kidolgozott, de eddig kényszerből háttérbe szorult stratégiánkat követjük. E váltást a legfőbb hazai és nemzetközi szerveinkben töviről-hegyire átbeszéltük és irányelvként tartjuk hozzá magunkat, bárhol is éljünk a világban.

Szeretném, ha helyesen értenéd a fentiek lényegét, ezért szemléltető példaként felidézem a Horthyhoz való viszonyunk alakulását, mert tanulságosan mutatja, hogy **a szolgálati taktikából** hogyan és miért váltottunk az érdekeinket még inkább szolgáló **uralmi stratégiára.** Akkori vezetőink, a tanácsköztársasági szerepüket szélesebben feledve, már a budapesti bevonulása után támogatásukról biztosították Horthyt és mindvégig kitartottak mellette. Az „Egyenlőség” című lapunk szerint a zsidók „őszinte imáikba foglalták” a nemzetvezető „rendkívüli nemes egyéniségét”. A hetvenedik születésnapján neológ és ortodox zsidóink egyaránt harsányan ünnepelték. Hevesi Simon főrabbitól Stern Samu hitközségi elnökig váltig buzgón éltették. Hevesi még 1940-ben is hangsúlyozta, hogy a zsidóság hűséges odaadást tanúsít a kormányzó iránt. 1942-ben Büchler főrabbi „az ország harmadik megalapítójának” és „Isten küldöttjének” nevezte. A pesti hitközség pedig még 1944 júniusában is hálaadó istentiszteletet rendezett a tiszteletére. Egyszóval, **a zsidó vezetők a legtevékenyebben járultak hozzá a Horthy-kultusz kialakításához.** Zsidó barátai elérték, hogy Nürnbergben csak tanúként hallgassák meg, a portugáliai emigrációjában segítették anyagilag. Sőt a kenderesi újratemetésén koszorút láthattunk a síremlékén „a hálás zsidóságtól”.

E sorok olvastán el tudom képzelni elképedésedet, mert a mában élsz, s azt látod, hogy folyamatosan támadjuk Horthyt, fasisztának bélyegezzük, ráfogjuk a politikai ellenfeleinkre, hogy horthysták, Magyarországot főszereplőnek állítjuk be a holokausztban, és így tovább. No, most figyelj, mert itt szembesülhetsz stratégiánk mély értelmével: **mi mindig a saját érdekeinket követjük, függetlenül annak az országnak az érdekeitől, amelyben éppen élünk, sőt a legtöbbször ellenére.** Ez mindennek a kulcsa. A második világháború előtt és alatt abban voltunk érdekeltek, hogy Magyarország szövetségese maradjon Németországnak, mert ha kilép a háborúból, a németek megszállják és akkor a mi sorsunk megpecsételődik. Horthy – és a magyar arisztokrácia általunk kézben tar-

tott része – ebben benne volt, bár más érdekeket is próbált követni. Azért támogattuk, hogy hatalmon maradjon és mentsen minket. Nyugati támogatással el is értük, hogy Magyarország legyen „az utolsó csatlós” (bár a történészek szerint Olaszország és Horvátország tovább kitartott, Szlovákia pedig előbb lett csatlós állam), s ha áldozatok árán is, de a magyarországi és az ide menekült más országbeli zsidóság zöme megmeneküljön. Ez is történt; a „zsidótlanítás” minden más európai országban sokkal kegyetlenebb volt és több áldozatot követelt, mégis Magyarország kapta a legnagyobb büntetést. **De minket nem érdekelt, hogy Magyarország, a magyarok számára mindez sokkal több szenvedést jelentett.** Ennek elkerüléséről nekik maguknak kellett volna gondoskodniuk. Miért nem tették? Jelenleg viszont azért fordultunk Horthy ellen, mert a fasizmus és az antiszemitizmus vádjával meg kell törnünk a magyarok szellemi gerincét, hogy könnyebb út vezessen új hazánk megteremtéséhez. Mert remélem, látod, hogy **stratégiánk az eleink által meghirdetett cél megvalósítására irányul; Magyarország és Galícia legyen a miénk,** sőt ha csak lehet, jöjjön létre a térségben egy új nagy kazár birodalom, beleértve Ukrajnát is. Érted már, miről van szó, Kedves Unokaöcsém?

Szinte látom, csóválod a fejed, hogy nem szép dolog az alakoskodás meg a becstelenség. Mi tagadás, nem szép, de politikailag hasznos, gazdaságilag jövedelmező. A játék az érdekekre megy ki, nem pedig a szépségre. A gojok azok, akik még meghalni is szépen akarnak, mi azonban élni akarunk jól. Ezért nem látsz zsidó öngyilkos merénylőt. Gyilkost annál többet, de a sors ezt szabta ki ránk. Azon dolgozunk, hogy e különbségünk természetesként állandósuljon: hagyjuk őket szépen meghalni, mi meg éljük a világunkat. S ebben egyet kell értenie azoknak a zsidóknak is, akik inkább asszimilálódni szeretnének. S fogódkodj meg ismét, mert én mondom neked, akik nem értenek egyet, azok is a gojok sorsára jutnak.

Kapizsgálsz már a csíziót, Kedves Unokaöcsém?

Szeretnék optimizmussal beoltani, megszabadítani a gátlásoktól, amelyek eleinte, amíg nem voltam kellően öntudatos zsidó, tőlem sem voltak teljesen idegenek, de amelyeket szent célunk érdekében le kellett vetkőznöm és neked is le kell gyűrnöd. E szándékkal értelmezem számodra néhány általad is ismert közelmúltbeli sikeres akciónkat. Különösebb rendszerezés nélkül, ahogy eszembe csapódnak. Természetesen, csak a nyilvánosságra kerülteket. A titkosokról, amelyek hordereje ezeknél is nagyobb, s amelyeket kormánypozíciókban lévő embereink és híveink segítségével hajtottunk végre, majd négy szemközt. De e levél alapján egynémelyikre önmagad is rájöhetsz, ha nyitva tartod a szemed.

- Mindig csak Magyarország ezeréves történelméről beszélünk és beszéltetünk. A több ezeréves ősi magyar történelemről szó sem esik. Elhallgattuk, s ezzel el is süllyesztettük. Figyeld meg, már a magyarok is csak az ezeréves történelmükkel dicsekednek. Gondoskodunk róla, hogy ez szerepeljen az iskolai tankönyvekben, s a tudományos intézetek is csak ezzel foglalkozzanak. Túl ezen, befolyásunk eredményeként az Emberi Erőforrások Minisztériuma körlevelében **utasította a tankönyvírókat,**

hogy a magyar történelmet a múltbeli, mai és jövőbeni terjeszkedésünket igazoló zsidó szempontok alapján kell bemutatni. Igen, irtjuk, sőt önmagukkal irtatjuk a saját múltjukat, hogy megsemmisítsük a jelenüket, és a jövő csak a miénk legyen. Ebbe illeszkedett a Kulturális Örökség Minisztériumának a megszüntetése, s a műemlékvédelemről elfogadott mostani törvény is, hiszen a végrehajtását majd mi irányítjuk. Apró, nem számoltam össze, de ma már a zsidó emlékművek és emlékhelyek száma országos átlagban megközelíti, de lehet, hogy meg is haladja a magyarokét. Átérzed ennek a jelentőségét? Emlékszel, nemrég kiderült, a Duna-parton egy jobbikos képviselő köpött egyet, ami pont a holokauszt áldozatoknak emléket állító valamelyik vascipőre esett. Smafu az egész, ráadásul négy évvel ezelőtt történt, de emiatt akkora botrányt csaptunk – és csapattunk a Gyurcsány pártjával, a DK-val – hogy az illetőnek bocsánatot kellett kérnie, s még a pártja is kénytelen volt elhatárolódni tőle. Hasonló stiklikkel uraljuk a közhangulatot és az egész közéletet.

- Tetszik a magyaroknak, vagy nem, de Teleki Pálnak továbbra sincs szobra a fővárosban. Ellenállásunk miatt Wass Albertről, Tormay Cécilről, Nyíró Józsefről sem sikerült utcát elnevezniük Budapesten, ámde nemrég Tom Lantosról, dafke az unikumos Zwack Péterről is utcát nevezettünk el a Fővárosi Önkormányzattal! De ha ez neked nem elég, sétálj végig a volt Honvéd utcán, amely visszanyerte Falk Miksa nevét, s az utca elején a lezármazottja Peter Falk, azaz Columbo és kutyájának a szobra áll. Érted, ez a mi kis ripacs Falk Petink, akiből Hollywoodnak csak nagy nehezen sikerült valami színészfélét faragni, meg Lantos Tomi és Zwack Peti megelőzik a magyar nemzeti politikusokat és művészeket, akiknek a szobrát nem engedték felállítani. Sőt elértük, hogy egyesek a Nemzeti Alaptantervben sem szerepeljenek, viszont a mi Mózesünknek ott legyen a helye. Azt hiszed, azoktól a kormányzati szervektől, amelyek mindezt engedélyezik, kivitelezik, védelmezik, a jövőben a magyarok várhatnak bármit is? Ugyan! Ezek a mi embereink, csak megtanultak úgy viselkedni, hogy a magyarok elfogadják őket, különben mi nem fogadnánk el őket.

- Mindeközben a Magyar Patrióták Közössége által kezdeményezett tanácskozáson és más alkalmakkor a hazafiaskodó és keresztényeskedő magyar szervezetcskék egyik közös nyilatkozatot a másik után fogadják el, követelve a Rákosi Mátyásunk által 1951-ben lerombolt Regnum Marianum helyreállítását, de egy tapodtat nem haladtak előre. Büszkék lehetünk rá, hogy ugyanakkor a zsidó emlékhelyekre számolatlanul kapjuk a milliárdokat. Látod, a Sorsok Háza csak eddig közel hétmilliárdba került, és még nincs is kész. Éppen most döntöttek 15 zsinagóga helyreállításáról, sőt helyreállítanak szomszédos országokban lévőket is, miközben örömmel látjuk, hagyják porladni a saját ősi emlékhelyeiket. Mivel mindez pénzbe kerül, a kormányoknak hanyagolniuk kell az egészségügyi dolgozók fizetésemelését, az oktatást, saját emlékhelyeik karbantartását és egyéb égető problémákat. Pedig e pénzből, ha a sarkukra állnának velünk szemben, építhetnének gátakat, hogy a gojainknak ne kellejen minden évben kétszer kimerítő és költséges homokzsák-csatákat vívni az árvízzel. De nem teszik, hanem – a saját mondókájukat használva – fizetnek, mint a katonatiszt. Így aztán a szaporodó zsidó emlékhelyeink a magyaroknak

többszörös kárt okoznak, nekünk meg többszörös haszonnal járnak. Mi mindezt látjuk, s közben nyugtatóan hajtogatjuk nekik, hogy mennyi jót teszünk az országnak. Így kell ezt csinálni!

- **Elértük, hogy törvény büntesse mindazt, amit mi gyűlöletbeszédnek minősítünk.** A magyar illetékesek készséggel bevették a Btk-ba, holott, egyrészt, egyetlen és ráadásul számukra nemzetidegen témakörre vonatkozik, másrészt, a sajtó- és szólásszabadság törvényi korlátozása és büntetése kétségtelenül a fasizmus, s a diktatúra irányába mutat. Így kell a közbiztonság helyett közbizonytalanságot teremteni. De a magyar jogászokat ez láthatólag nem izgatja. Az sem, hogy a „Tett és Védelem” szervezetünk nem majrészik, vagy smúzol, mint az előző szakaszban mi tettük, hanem mószerol és sorozatban jelent fel magyarokat holokauszt tagadásért és az említett törvény alapján magyar bíróságok magyarokat ítélnak el azért, mert egy számukra idegen történelmi eseményt nem a mi dogmánk szerint magyaráznak. A Btk. 334. paragrafus egy évig terjedő szabadságvesztéssel bünteti, aki Magyarország himnuszát, zászlaját, címerét vagy a Szent Koronát sértő vagy lealacsonyító kifejezést használ, illetve azokat más módon meggyalázza. Nem látom, hogy a magyar hatóságok serénykednének e paragrafus alkalmazásával, pedig néhány vakbuzgó zsidónk bőven szolgáltat rá ürügyet. Viszont a holokauszt akár szándéktalan tagadásáért a 269/C paragrafus szerint három év jár, s azt szolgálatkészen be is tartatják. **A magyar nemzeti jelképek megsértéséért Magyarországon egy év, a holokauszt tagadásáért három év. E javunkra szóló 3:1 arány egyre inkább uralkodó a társadalmi élet egyéb területein is.** Ezzel mi, az egyenlőbbek halmozottan előnyös, a magyarok pedig halmozottan hátrányos helyzetbe kerültek. Mindez ellen nemhogy lázadás, még komoly tiltakozás sincs! Mi kell még?

- Ami a kereszténységet illeti, amíg csak az alkotmányban és figyelmetlenségéből néha az EU-ban hirdetik, semmi ok a nyugtalanságra; országon belül ugyanis alig ejtenek róla szót, a gyakorlatban semmit nem tesznek érte. Persze, ehhez kellett az is, hogy az úgy nevezett történelmi egyházaikat a mi eszméink és embereink uralják. Emlékezz, elég, ha valamelyikünk vele történt, vagy akár meg sem történt antiszemita zaklatásra panaszkodik (Mint áldott emlékű Schweitzer főrabbinak tette), nemcsak a magyar méltóságok rohannak hozzánk elnézést kérni, hanem a „történelmi egyházak” is közös nyilatkozatban ítélik el. Látod, ez a történelmi siker: csak ejtünk egy zokszót, s utána sem néznek, igaz-e egyáltalán, hanem bocsánatért esedeznek. Bizony nagyon félnék a jövőnkért, ha mi tennénk ilyesmit. Szégyenletesnek is tartom, de nevetek rajta, hiszen éppen azon dolgozunk, hogy ilyen engedelmesekké váljanak. Pedig a történelmi egyházak, főleg a katolikus és a református, tehetnének ellenünk, talán az egyedüli erő, amely tehetne, de ezt mi előreláttuk és beépítettük az embereinket a vezetésükbe.

- A Pázmány Péter Katolikus Egyetemen, elsőként európai felsőoktatási intézményben, bevezetik az egyetemi szintű holokauszt tantárgyat, amely minden szakon kötelező az egyetemi hallgatók számára a diplomájuk megszerzéséhez. És ezt a rektorral együtt az izraeli nagykövet jelentette be az egyetemen. Gondolom, hogy Pázmány Péter – akiről egyes

hallgatók már most sem tudják, hogy ki volt – forog a sírjában, azt viszont tapasztalom, hogy a hívek morognak; úgy látják, a jelenlegi vallási vezetőik elvesztették önbecsülésüket. Hát, szó, ami szó, ilyesminek tényleg a világon nincsen párja: egy idegen nép egyetlen történelmi eseménye kötelező tantárgy! Ez szinte felülmúlhatatlan. A marxizmus-leninizmus egykori indoktrinálását is meghaladja. Cefetül nagyra is értékeljük. Be fogjuk vezetetni a többi egyetemen is. De ha nem sikerül, úgy is jó, mert akkor meg hatalmas húhót csapunk, hogy Magyarországon dühöng az antiszemitizmus. A mi eszünkön nem járnak túl.

- Már van holokausztügyi miniszteri biztos is. A készséges magyarok mindenkiről gondoskodnak, csak önmagukról nem. Akinek pedig mégis eszébe jut, hogy a nyomulásunkkal szemben saját magukért is tenni kellene valamit, azt önmaguk azonnal kinevezik antiszemitának. Önmaguk! Érted? Persze ne gondold, hogy teljesen a mi közreműködésünk nélkül. A háttérben mindig ott vagyunk. S akit egyszer mi antiszemita hírébe keverünk, az ettől a bélyegtől nem menekül többé, akár antiszemita valóban, akár nem. Minket igazából nem is ez érdekel, hanem az hogy magyar! **Számunkra sokkal veszélyesebb potenciális ellenfél a magyar, mint az antiszemita.** Ezért kell minden magyart megtörni, idővel még azokat is, akik ma készséggel kiszolgálnak bennünket. Politikailag ez nem korrekt, de minket hidegen hagy. Eljön az idő, elpateroljuk őket is.

- Látványos győzelem, hogy Zoltai Gusztávunkat sikerült bejuttatnunk közvetlenül a miniszterelnökségbe azzal, hogy jó magas fizetésért adjon tanácsokat. (Nekünk!)

- Új honfoglalásunk előkészítésére Budapesten akkor tartunk nemzetközi zsidó értekezletet, amikor akarunk, s ezeken nyugodtan, minden következmény nélkül bírálhatjuk a magyar kormányt és pártokat. Valamilyik magyar méltóság mégis mindig eljön és hangsúlyozott tisztelettel köszönt bennünket. Nem is hinném, ha nem lennék a szemtanúja, de ez rendszeresen így zajlik.

- Nehogy véletlenül tartsd, hogy a Buda-Cash botrány kirobbanását követő napokon valakik táskaszámra hordtak ki pénzt meg a bizonyítékokat az épületből, ahogy a tv-ben is láthattad, de letartóztatásra és házkutatásra csak napok múlva került sor. Abban is láthatod a kezünket, hogy a bróker-botrányok károsultjait nem a botrányt okozókkal térítetik meg, hanem maga az állam vállalja magára. Mit gondolsz, miért? Egyet találgathatsz. Ha már a pénzről van szó, még annyit, hogy a többféle kárpótlás állandósításával, a zsidó célok állami költségvetésbe iktatásával, holokauszt emlékhelyek létesítésével, temetőink, zsinagógáink rendbetételével, zsíros állások és a kulcspozíciók megszállásával, egyszóval a kikövetelt „pozitív diszkriminációnkkal”, ahogy a jó öreg Marx mondaná, többszörösen kizsákmányoljuk a magyarokat.

- A közvélemény-kutatók mindig jósolják, hogy pártunk, az LMP sohasem jut be a parlamentbe, mégis mindig bejut, és biztos lehetsz benne, hogy a jövőben is mindig ott lesz a hatalom közelében. Hogy miért? Emlékezz, a gojoknak az LMP rövidítésre két viccük volt: Legyen Magyarország Palesztina, illetve Lipótváros Másmilyen Polgárai. Bár mindkettő tömény

antiszemitizmus, magunk között elismerhetjük, van bennük jövőbe mutató igazság. Pont ezért fogjuk őket **mindig és mindenáron** bejuttatni.

- Ennek a kis országnak az előző rendszerben jól felszerelt ütőképes hadserege volt. Ahhoz képest a mai nem is nevezhető hadseregnek. Erős magyar hadsereg nagyon zavarna minket. Viszont ebben már két tábori rabbink is van. Nincs ugyan szükség egyre sem, de minden ütőéren rajta kell tartanunk a kezünket.

- Segédcsapataink, sameszeink is formálódnak. Akadnak vezető politikusok, akik „mai magyar nyilasoknak” nevezik a jobbikosokat. Legutóbb pedig Schmuck Andor szocdem pártjából lett minket még nyíltabban támogató „Soha Többé” mozgalom. Általában ugyan mozgalmak válnak pártokká, ám esetünkben ebben is kivétel van. Andorkánk azonnal meg is kezdte a harcot a „közhatalmi nácik, nettó nácik, fehérgalléros nácik, fehér lovon járó nácik” ellen, s leszögezte, hogy nem minden jobbikos náci, de minden náci jobbikos. Ez ugyan a szociáldemokráciát ugyancsak eláruló Marosán hírhedt „Nem minden fradista fasiszta, de minden fasiszta fradista” mondásának bohózatba illő plagizálása, de nekünk hasznos. Más segédcsapatok is aktivizálódnak. Mindegyiken rajta tartjuk a szemünket. A sokat emlegetett Kubatov-lista kismiska ahhoz képest, amivel mi rendelkezünk, de hallottál-e róla valaha is? Annak idején a szovjet KGB örült volna, ha olyan pozíciókkal birtokolt volna Magyarországon, mint ma a Moszadunk. Ennek a jelentőségét talán el sem tudod képzelni.

- Nem lehet túlértékelni, hogy a cannesi filmfesztiválra magyar filmként egy izraeli professzor könyvének alapuló zsidó témát feldolgozó „Saul fiát” nevezték, amelyet a Magyar Nemzeti Filmalap 321.6 millió forinttal támogatott. (A „Sorstalanságot” annak idején 920 millióval, más források szerint 2,5 milliárddal. – A Jobbik morgolódt is, hogy a magyar állam a holokausztfilmeket támogatja, miközben nem készül történelmi film a magyarság legnagyobb diadalairól, vagy tragédiáiról. Azt is kifogásolták, hogy „Az ügyvéd” című forgatókönyvre, mely a tisztaeszlezi perrel foglalkozik, természetesen a mi ügyvédünk szemszögéből, 4,5 millió forintot irányoztak elő). Ahhoz képest, hogy elsőfilmes alkotóról van szó, a tájékozatlanok számára kissé váratlanul több díjat is nyert. Mi mégsem csodálkozunk rajta különösebben, hiszen, ahogy elnézem, s te is láthatod, Cannesben egy kis hitközség gyűlt össze. No meg aztán a Laokoon Filmgroup gyártásában és a VisionTeam koprodukciójában készült a New York-i Claims Conference közreműködésével. Be is jelentették, hogy jelölik az Oscar-díjra, s figyeld meg, el is nyeri. Azt a kis szépség hibát meg elnézzük, hogy ez ugyanúgy politikai döntés (többen célozhattak is rá, a téma aktualitása miatt nyert), mint Kertész Imre Nobel-díja, amit a Nobelbizottság egyik titkára a világ nyilvánossága előtt el is ismert. Minket az ilyesmi nem zavar. Az Eurovíziós Dalfesztiválon viszont a magyarok hiába reménykedtek, hogy a gajdoló Csemer Boglárka előkelő helyezést ér el. Fellépése hátterében szerepelt volna a "2014. Július - Gáza - az áldozatok kétharmada civil, köztük több mint 500 gyerek" felirat, de az izraeli nagykövet itt is résen volt, s beavatkozása nyomán levetették a feliratozást. **Nagykövetünk ma már elsőszámú közéleti, sőt államhatalmi személység, még az amerikai nagykövetnő is elbújhat mögötte.** Elejét

vette annak is, hogy tiltakozás legyen, amikor a ferihegyi repülőtéren várakozó utasokat felszólította az izraeli biztonsági tiszt, hogy az elesett izraeli katonák emlékére álljanak két percig vigyázzban. S a szirénázás alatt a terminálban tartózkodó több száz ember néma vigyázzállásban várakozott. Egyetlen magyar, vagy külföldi nem akadt, aki visszautasította volna a parancsot, vagy akárcsak érdeklődött volna, hogy miért szolgál a budapesti repülőtéren izraeli biztonsági tiszt. Csendben örülünk az ilyesminek, de magunk között elmondhatjuk, csodálkozunk rajta, hogy a magyar kormányservek sem szóltak egy árva szót sem, mint ahogy más hasonló stiklijeinket is elnézik. Jó jel, mert mintha máris izraeli gyarmatnak fogadnák el az országot.

- Ugyanezt tapasztalom a közvetlen környezetemben. Emlékszel, a VII. kerületben lakom, ahol valaha a gettó volt. A kerület polgármestere Hunvald György volt, akit ingatlanügyek miatt perbe fogtak. A bizonyítás nehezen ment, ráadásul rokonszenv-tüntetések voltak mellette. Ellensúlyként, s a botrány elkerülésére, még hűtlen kezeléssel, hamis értékbecsléssel, pénzügyi csalással és egy sor más állítólagos bűncselekménnyel is súlyosbították a vádat. A valódi ok azonban – ahogy annak idején a Magyar Fórum publicistája nem is egyszer rámutatott, de valahogy ez mégis elkerülte mindegyik illetékes figyelmét – az volt, hogy a kerület címereként Hunvald nem fogadott el olyan tervezetet (és csak ilyeneket terjesztettünk elé), amelyen az izraeli állami címer, a menóra szerepelt, hanem a Garay-téri piac átépítésénél talált ősi magyar címer mellé állt. Amennyire tudom, e tény, anélkül, hogy az évekig folyó perben akárcsak egyszer is említették volna, nagyobb szerepet játszott, mint az összehadovált bűncselekmények, amelyek megszervezői ma is vígan élik a világukat. Zuschlággal sem a sikkasztás volt az igazi baj – hiszen főnökei, akik erre utasították, sokkal többet sajréztek, s a hajuk szála nem görbült – hanem az, hogy nyilvános rendezvényen viccelődött a mártírjainkkal. Tudod, azon gondolkodom, tulajdonképpen sajnálatos, hogy a média elhallgatja e körülményeket, pedig riasztó-fegyelmező hatással lehetnének a morgoló magyarokra. Kisebb jelentőségű, de igencsak jellemző eset, hogy nemrég az Önkormányzat a Klauzál tér közelében bölcsődét akart létesíteni, de elég volt egy-két tiltakozó telefonhívásunk, s letett róla. Ők már tanultak a Hunvald-ügyből. Ez a volt gettó területe, ahol már mi vagyunk az urak, a goj sisere hadnak itt semmi keresnivalója. A bölcsőde helyett már is megkezdtük a Zsidó skanzen építését és szóvá is fogjuk tenni, hogy a 2016-os költségvetésből kimaradt a finanszírozása. Mire eljut hozzád e levél, lezajlik a kerületben, a Kazinczy utcában a 8. Judafest utcai fesztivál is. Szervezője a Magyarországi Zsidó Szociális Segély Alapítvány az amerikai Jewish Joint Distribution Committee magyarországi szervezete, a cél pedig, hogy hozzájáruljunk a zsidó identitás kialakításához és megtartásához, azaz asszimilációról szó sem lehet. Nem vagyok benne a szervezésben, de elgondolkodtam rajta, hogy vajon véletlen-e, hogy majdnem mindig egybeesik Trianon évfordulójával és a könyvhéttel. De egy kis szépséghiba itt is elmegy.

- Biztos szövetségesünk az anti-Széchenyi MTA. Könnyen lebeszéljük olyasmikről, hogy megkoszorúzza az igazán nagy magyar író Arany

János szobrát, amennyire lehet, hallgassa el Madách – a világirodalom egyik legnagyobb drámaírója – Az ember tragédiájának évfordulóját, de készséggel támogassa a rendezvényeinket. Az folyik, amit már Ady is megmondott magyarjainak: *Árpád hazájában jaj annak,/Aki nem úr és nem bitang*. Így van, s még inkább így lesz. Én az MTA-t nem is Magyar Tudományos Akadémiának, hanem Magyar- és Tudományellenes Alakulatnak nevezem és tartom. De ez nálam dicséret, mert bizton számíthatok rá, hogy nemcsak nem kezdeményez, hanem nem is támogat semmiféle magyarságkutatót. Csak a nevében magyar. Pótolhatatlan szerepet játszik abban, hogy a magyarok semmiben ne a magyarért, hanem a külföldiért rajongjanak.

- A Magyarok Világszövetségét, a legnagyobb politikai jelentőségű magyar civil szervezetet, megfosztották az állami támogatásától, amely így vegetál, minek következtében a magyarok világméretű összefogása is, amivel komoly akadályt hárítottak el előlünk. Nekünk, no meg a magyar kisebbségekkel rendelkező szomszéd országoknak, ez nagyon jól jön, csak nem értem az illetékesek példátlan felelőtlenségét a magyarsággal szemben. Valami ravasz cselvetést keresek mögötte, de semmire nem tudok rájönni.

- A 2015-ös milánói világkiállítás magyar pavilonjára kiírt pályázatot a Malom jeligéjű, magyaros jellegű pályamű nyerte. Ám a felelős kormánybiztos egyszer csak bejelentette: nem a nyertes, hanem a másodikként rangsorolt, zsidó elemekre emlékeztető Életkert terv valósul meg, amit ő – feltételezem, hogy megtévesztésül – sámándobos pavilonnak nevezett. Tiltakozott minden építész szövetség, szervezet, kamara, tanszék, intézmény, szervezet, számtalan magánszemély, s maguk a tervezők is elhatárolódtak. Eredménytelenül. Sőt a miniszteri biztos még azt is kijelentette, hogy Magyarország az Életkerttel kivívja majd a globalista "gazdasági hátterek" haragját, holott éppen azok kegyeit kereste és nyerte el vele.

- Azt is hozsannázzák lépten-nyomon, hogy így nemzeti, úgy nemzeti. Ám senki nem tudja, hogy ez mit és kit takar, ezért nem is kifogásoljuk mindaddig, amíg azt nem halljuk helyette, hogy szociális igazság, vagy magyarságtudat. Ha ilyesmit hangoztatnak, akkor kell jobban odafigyelnünk. Nem létezik olyan kormány, amely az elosztásnál úgy tud előnyhöz juttatni egyeseket, hogy ne mások terhére tegye, s ilyen „szociális” áldozati szerepet mi nem vállalunk. Csak azon az úton haladhatunk, amin az egykulcsos adó, amely a gazdagabbaknak, azaz nekünk kedvez. Nem is tartottam jó jelnek, hogy mostanában kezdték emlegetni a „keményen dolgozó kisembereket”. Remélhetőleg sikerült azonban végleg lebeszélni őket a kisemberekről.

- A fiatalok nem véletlen kivándorlása, az abortuszok magas száma, az energiatalok, de főleg a kábítószeres növekvő fogyasztása számunkra ugyancsak többszörös haszonnal jár, egyenesen áldás. Közre is működünk bennük, amennyire csak tudunk. Az sem véletlen tehát, hogy ezekkel kapcsolatban kételyek jelentkeznek egyes öntudatosabb magyarokban. Igazuk van, de alig hallgatnak rájuk. Szerencsére a kételyeken kevesen

jutnak túl. Mi meg kóser kaját fogyasztunk, és eleve nem kivándorolunk, hanem bevándorolunk.

- Ha már szóba került, megemlítem a bevándorlással kapcsolatos nemzeti konzultációt. Szó se róla, népszerű ötlet, nem is örülünk neki, de ezt sem merik valóban nemzetivé tenni. A feltett kérdések inkább a bevándorlás rendezését célozzák, mintsem az akadályozását. Nem értik, vagy nem érzik, hogy a hatalmukat vagy alkalmazzák, vagy nem hatalom. S ha a bevándorlás ellen létezik nemcsak felesleges, hanem kifejezetten ellenjavallt eszköz, az a plakátháború, ám tanácsadóinknak sikerült belevinni a kormányzati szerveket ebbe a zsákutcába is. Önmaguktól nemigen tudtak volna kigondolni ilyen együgyű eljárást. Rendőrökkel őriztetik a plakátokat, miközben vidéken tucatjával történnek élet elleni bűncselekmények. Ám számunkra – de ezek szerint számukra is – az a legfontosabb, hogy **mindez elvonja a figyelmet a legalapvetőbb bevándorlási probléma, az ellenőrzés nélkül, hallgatólagos jóváhagyással folyó tömeges izraeli betelepülésről.** Fel sem merik vetni. Nem egyszerűen akadálymentes, hanem megkönnyített betelepülést tudunk kikényszeríteni. **Tudják ezt a kormányzati szervek, tudja kivétel nélkül minden párt, de senki nem teszi szavá, egy szalmaszálát nem tesz keresztbe.** A rendszerváltás óta egyedül a MIÉP ellenezte nyíltan, de kiszorítottuk a parlamentből és szétverettük. Ami még – sajnos – megmaradt belőle, azt pedig igyekszünk hathatósan elszigetelni. Nem vagyok benne teljesen biztos, de úgy nézem, egyszerűen csak az „újnácizással” a Jobbikot is sikerült lebeszelnünk a kettős állampolgárság firtatásáról. Ha kissé túlozni akarnék, azt állíthatnám tehát, hogy **új honfoglalásunk helyi kormányzati és politikai segítséggel tervszerűen folyik.**

- A magyar külpolitikára csak futólag térek ki, hiszen magad is látod, elég, ha egy palesztin kövekkel dobálja tankjainkat, a magyar külügyi vezetés azonnal nyilatkozatban ítéli el, de „bölcse” hallgat, amikor rakétával lőjük Gázát. Senki másnak, a magyaroknak pláne nem, hanem egyedül nekünk jön jól az is, hogy most áttértek a külgazdaság-orientált külpolitikára. Ez ugyanis már nem külpolitika, mert nem nemzetközi jogi elvek, nemzeti érdekek és értékek, hanem a függőségüket Tiszaeszlár óta meghatározó pénz befolyásolja. Az meg – és ezt már te is jól tudod – a mi zsebünkben van. Minden további magyarázat felesleges.

- Legvégül kitérek még arra a cirkuszi mutatványra, amit az EU-ba delegált magyar képviselők az EP májusi ülésén oly nagyszerűen játszottak. Ujhelyi István, az MSZP képviselője a vita során összetépett egy papírlapot, amelyről azt mondta, hogy az előbb említett bevándorlással kapcsolatos nemzeti konzultációs kérdőív, s a „göbbelsi tudatmódosítás” eszköze. Niedermüller Péter („Nomen est ómen”?) DK-képviselő szerint az Orbán-kormány elől el kellene zárni az uniós pénzcsepokat. Mondja ő, amikor a DK-nak most nyitattuk meg e csapokat az Altusnak nyújtott EU-megbízás révén. Pedig hát, akárhogy is nézzük, a kormány mégiscsak a nemzetet képviseli, az Altus meg csak Gyurcsányékat. Emlékszel, Tiszaeszlárban ugyanezzel a fenyegetéssel sikerült kievickélnünk szorult helyzetünkéből, és azóta folyamatosan alkalmazzuk. Prohászka Ottokár a szemünkre is vette, hogy eszlározzuk a magyarokat. Ezért reagálunk olyan

érzékenyen mindig, ha valaki Tiszaeszlárt emlegeti, hiszen a pénzuralmunkra történő bíráló utalás nagyon népszerű a világban. Mi tagadás, igazuk van, de **minket sohasem az igazság érdekelt**. No de, a képviselőikre visszatérve, Hegyi Gyula, az MSZP volt EP-képviselője pedig, aki a Népszava újságírójaként volt jelen, a világ nyilvánossága előtt magyarázatot kér Orbántól, hogy érti azt, hogy Magyarország a magyaroké? Orbán egyébként azt mondta: "Azt szeretnénk, ha Európa az európaiaké, Magyarország a magyaroké maradna", aminek kissé más értelme van, de jellemző a helyzetre, hogy már így tehetjük fel a kérdést a miniszterelnöknek. Nem is a nyelvi értelmezés miatt hívom fel rá a figyelmedet, hanem, hogy észrevedd: **felelősségre vonjuk a miniszterelnököt azért, hogy Magyarországot magyar országnak akarja tudni!** És magyarázkodni kényszerül! Látod, idáig eljutottunk! Hatalmas eredmény önmagában is. Még nagyobb, ha figyelembe vesszük, hogy nincs semmi következménye, a kihívó lázító kérdezőt senki nem vonta felelősségre, még csak nem is bírálták. Hallgat Magyarország, hallgat a világ is. Érik a gyümölcsünk! Magunk között elismerhetjük, a magyarok joggal nevezik baloldali képviselőiket hazaárulóknak, mert a többségük az is. Csakhogy éppen ők azok, akik a kezünkre játszanak. Ezért átmenetileg a mi hőseink; azok is, akik nem zsidók... ők a mi gojaink. (Majdnem embereinket mondtam, de ne ijedj meg, eljön az idő, amikor tudomásukra hozzuk, hogy a mór megtette a kötelességét, a mór mehet). A világ a magyarokon nevet; nincs közös nemzeti alapjuk, s ez ad nekünk biztosságot. Más országok képviselői összetartanak nemzeti alapon, de megnyugtatlak, ők sem érnek el ezzel sokat, mert mind a brüsszeli, mind a strasbourgi kulcspozíciók közvetve, vagy közvetlenül, de a mi kezünkben vannak. Miért ne tennénk, ha az európaiak hagyják magukat kiszorítani a saját szervezeteikből és országaikból. Izraeli képviselők sehol a világon nem járnának így el. Eleve nem is kerülhetnének olyan helyekre, ha nem lennének biztosak benne, hogy a kettős, vagy többes állampolgárság védelmében csak minket képviselnek, akármilyen párthoz tartoznak formailag.

Hosszúra nyúlt a felsorolásom, de remélem, bizonyítóerejű számodra. Láthatod, nem egyszerűen mázlink van, nagyon is megdolgozunk a sikerekért. Nem lébecolunk, nem várunk passzívan a Messiásra. De nem untatlak tovább a jelennel, mert tudom, inkább a jövőre vagy kíváncsi. Az elkövetkezendőkről is csak azt írom le, ami az átbeszélte stratégiai terveinkből elmondhatok.

Mint említettem, történelmi célunk, amit eleink nyíltan nemegyszer meg is hirdettek, hogy **Galícia és Magyarország miénk legyen, szentesít minden eszközt. Ennek kell alárendelnünk mindent, érzelmi, erkölcsi, vagy más félrevezető megfontolások nélkül.** Ugyanezt tesszük más országokban is, de sehol nem haladunk olyan jól, mint Magyarországon. Ha az ukrán helyzetet az amik segítségével sikerül ügyesen manipulálnunk, Galícia ügye nyerő lesz. Nézz szét a legfelső ukrán vezetésben; nem sok ukránt találsz közöttük, nagyjából a mi embereink. Kívülről nézve kisszerű, de nekünk kedvez az is, hogy a magyar külügyi

vezetésnek az orosz-ukrán konfliktus kapcsán egyedül Ukrajna területi integritása jut az eszébe, esetleg még azt igényli, azt is halkán, hogy a konfliktusban csak arányosan haljanak meg kárpátaljai magyarok. Ugye, milyen szánalmas. Már majdhogynem sajnálom őket. Nézd meg a lengyeleket; ők máris területi igénnyel lépnek fel. (Persze, stikában mindkettőjük mögött mi állunk). Magyarországon az ügyeskedésünk olyan faramuci helyzetet szül, ami még minket is meglep: a kormány- és az ellenzéki pártok egyaránt izraeli szakértőket alkalmaznak. Hiába próbálom ezt is megérteni, nem találok rá magyarázatot. Tudják egymásról, s szakértőinkről is, hogy valójában nekünk dolgoznak, mégis úgy érzik, rájuk szorulnak. Mi pedig rajtuk keresztül minden fontos értesüléshez hozzájutunk, sőt irányítani tudjuk a dolgokat, az eseményeknek nemcsak a menetét, hanem a kimenetelét is, amire itt példákat is említek.

A magyarok szerencsénkre képtelenek felfogni, hogy összefogásukkal ma még taccsvonalon kívülre tudnának tenni bennünket. Bár ők beszélnek egészpályás letámadásról, azt tulajdonképpen mi folytatjuk. Nincs a társadalmi életnek olyan szegmense, amelyben ne tevékenykednénk, s ne próbálnánk a saját érdekeink szerint alakítani. Sőt, nézz szét, **hol látszod a világban a legnagyobb, legtevékenyebb magyarellenességet? Magyarországon! És kik irányítják? Hát mi! A háttérből, persze. És miért? Mert ez a jövő hazánk!** Kell beszédesebb bizonyíték rá, hogy miért mi vagyunk az egyenlőbbek? Erre magad is rájöhettél volna.

Ahogy erősödnek a pozícióink, az állandó politikai-szellemi terrorunk egyre hatásosabb lesz. Tudod, a göbbelsi séma: addig sulykolni a hazugságot, amíg az válik igazsággá az emberek, akarom mondani a gojok fejében. Mi pedig, akár esik, akár fúj, legyen szocializmus, vagy kapitalizmus, mi ugyanazon algoritmus szerint dolgozunk, megállás nélkül hajtogatjuk, hogy Magyarországon antiszemitizmus van. Nincs, és nem lehet olyan nap, hogy a magyar ne látna, vagy hallana az antiszemitizmusáról és az általa elkövetett holokausztról, akár a városban jár-ke, akár ki sem mozdul otthonról. Az agymosást nem szabad abbahagyni. Akkor sem, ha a magyarok többségének egyáltalán nem azért van baja velünk, mert zsidók vagyunk, hanem gátlástalan furakodásunkat és nyomulásunkat ellenzi. Értsd meg hát jól, **nem az a lényeg, hogy van, vagy nincs antiszemitizmus és holokauszt-tagadás, hanem hogy szent célunk érdekében szüntelenül sulykoljuk itthon és külföldön, hogy van, sőt erősödik. Nekünk van égető szükségünk az antiszemitizmusra, ezért, ha nincs, akkor mi magunk szítjuk.** Végül már nem fogják bírni, s könnyörögni fognak, hogy essünk már túl mindenben, csak hagyjatok minket, hadd éljük a nyugodt kispolgári életünket. Igen ám, de ha uralmunk teljes lesz, még a leghűbb kiszolgálóinknak sem lesz sem nyugodt, sem kispolgári élete. Eljön az idő, amikor már annak is örülnek, ha hagyjuk őket szabadon távozni a saját országukból. Szabadon? Hogyne! Csak ha a vagyonyukkal fizetnek érte!

Stratégiánknak tehát az a lényege, hogy így, vagy úgy, de minden lehetséges pozíciót elfoglalunk. Mindegyiket **szerzett jognak tekintjük, mintha már évszázadok óta így lett volna. Ezért visszavonni nem lehet.** Ha megpróbálkoznak velem, óriási nemzetközi botrányt csapunk.

Így, lépésről-lépésre, megállíthatatlanul haladunk előre. A magyar kormányservek semmit nem tesznek ellene, de mert ugyanígy járnak el a kínai és az iszlám bevándorlókkal is, ezek egyre komolyabb konkurensként jelentkeznek számunkra. Pillanatnyilag hasznosak, mert segítenek megtörni a magyarokat, de számolunk vele, hogy egy idő után veszélyes ellenfelekké válnak. Lehet, hogy ráfizetünk a soft álláspontunkra, különösen ami az iszlamistákat illeti, hiszen az ő pénzük és fanatizmusuk vetekszik a miénkkel. A kínai sanda mosoly mögött is sokminden rejtőzhet.

A terjeszkedési folyamatban élvezni fogjuk nemcsak az általunk irányított EU, hanem a szomszéd államok támogatását is. A nyugat-európai országoknak és az USA-nak Trianon miatt van valamiféle büntudata (No, nem lelkiismeret-furdalása) de megbánás helyett hajlamosabbak inkább eltüntetni a magyarokat. A kezükre játszanak, nem is sejtve, hogy sokkal veszélyesebb partnert kapnak. A szomszéd országok pedig állandó félelemben élnek attól, hogy a rabolt területeket vissza kell adniuk, s megszeretnék szabadulni a magyar kisebbségektől is. Ezekben az államokban a társadalmi rendszerek változásaitól függetlenül dühöng a kifejezetten magyarelles – nemegyszer véres – nacionalizmus, de félelmükben és a világ megtévesztésére még ők vádolják a magyarokat nacionalizmussal. Ők is majd akkor fognak megdöbbenni, ha rádöbbennek, hogy zsidó állam a szomszédjuk, amely éppen a magyar kisebbségekre hivatkozva terjeszkedni kezd az ő kárukra. Akkor majd visszasírják a magyarokat, de késő lesz. **Végül mi fogjuk helyreállítani Nagy Magyarország határait, csakhoggy akkor már nem Magyarországnak fogják hívni.**

A Kiskunság helyén akkorára már Kiskohnság lesz, s maga Pusztaszer is, pusztaszer lesz, hogy csúnyábbat nem mondjak. A Nagykunságot pedig a Nagykohnság kebelezi be, s Karcagon még a bennünket emancipáló Deákról elnevezett körutat is Schück Salamon körútra nevezik át. Az itt működő kazah tiszteletbeli konzul helyett nagy létszámú galíciai kazár főkonzulátus fog működni. Hegyeshalom elnevezéséből is csak a Shalom marad meg. A fővárosban pedig a sok felesleges névváltozáson átesett Andrassy út elnyeri a végleges nevét, ami lényegében mindig is volt: Herzl Tivadar sugárút. A rajta lévő Terror Háza is megkapja egyik legnagyobb terroristánk, Péter Gábor valódi nevét: Eisenberger Benjámín Emlékház lesz. Ekkor már a Bérkocsis utcának nemcsak a körúton belüli, hanem a körúton kívüli részét is Schreiber Sándor utcának fogják hívni. Sort kerítünk a Zeneakadémia felújítására is, de már nem Liszt Ferenc, hanem Sir George Solti Zeneakadémia lesz. Solti szobra már ma is ott áll előtte és az egyik belső terem is a nevét viseli. Liszt mellszobrát befalazzuk, s mindezzel biztosítjuk, hogy a Zeneakadémiához, és általában a zenéhez Lisztnek, vagy akár Erkelnek, Bartóknak, Kodálynak bármi köze legyen. Ez az egyik legfontosabb teendőnk, mert a zene a magyarok számára nagy összetartó erőt jelent. Magát a várost Judapestre nevezzük át. Testvérvárosa Tel-Aviv lesz. Közöttük kétóránkénti járatokkal légihid fog működni, amelyen minden zsidó ingyen utazhat, de mindenki másnak jegyet kell váltania. A hivatalos állami nyelv a jiddis lesz. Visszaáll az egypártrendszer. Az egyetlen párt, természetesen, a mi pártunk, az LMP lesz. Persze, a mostanában túlszerepeltetett tudálékos vezetői helyett, akik csak a párt nevét tudják

ismételgetni, azaz, hogy lehet más a politika, majd fajsúlyosabb emberek vezetik. Éppen ezért át is kell majd neveznünk a pártot. Az új nevét még nem tudom, de a Jobbik sikerét látva (amelyet időközben az európai csendőrséggel felszámoltatunk) lehet, hogy a sémisen hangzó BALABB-nak nevezzük.

Valahol, ahol hajdanában állítólag Pannónia létezett, megmarad majd néhány megyényi, de egymástól elszakított Magyarisztán, ahol lesz még pármilliónyi magyar is tán, hiszen valakiknek azért dolgozni is kell ránk. Emlékszel, Világbankunk már évekkkel ezelőtt kiszámította, hogy erre elég lenne jóval kevesebb magyar. A kijött eredményt nem is merték nyilvánosságra hozni, nehogy gyanút keltsenek, ezért alaposan felnagyították a számot: 7 milliót közöltek, de mi már csak 6-ról beszélünk. Azért pont annyiról, mert évtizedeken át emlegettük nekik a 6 millió kiirtott zsidót, s ehhez a számhoz hozzászoktak, már-már el is hiszik, hogy ők irtották ki őket, így a 6 millió magyar sem vált ki belőlük különösebb megrökönyödést, s mire észhez térnek, ennél is jóval kevesebben lesznek. Ez ugyan kifejezett faji politika, de minket ez sem zavar.

El fogjuk érní azt is, hogy mint keresztények viseljenek valamilyen zsidó jelképet annak bizonyítására, hogy nem antiszemiták. Biztonságunk érdekében pedig fegyverviselési jogot fogunk kiharcolni magunknak. Nyilván értesültél is róla, hogy az Európai Zsidó Szövetség már mindkettőt kezdeményezte, s több országban lezajlottak e témákkal kapcsolatos első szemináriumok, azaz beindult ez a gépezet is. Így egy idő után az lesz a zsidó, aki fegyveresen grasszál az utcán, aki pedig félénken tekinget, vagy sábeszdeklit visel, az lesz a magyar. S hogy éppen ebbe az irányba tartunk, bizonyítja az Eurostat most kiadott jelentése, miszerint Magyarország az EU legboldogtalanabb országai között van: Portugáliával együtt az utolsóelőtti.

Hidd el, objektív, bár lehet, hogy kissé optimista perspektívát festetem. Persze óvatosaknak kell lennünk. **Az, hogy magyar marad-e az ország, vagy a mi új hazánk lesz, egyelőre – de már nem sokáig – nem a zsidókon, cigányokon, bevándorlókon, vagy másokon múlik, hanem még a magyarokon.** Ha összefogás helyett továbbra is acsarkodnak egymásra, s hagyják, hogy a politikusaink, s a tanácsadóink egymásnak ugrasszák őket, akkor tovább javulnak az esélyeink. Szerencsénkre, a történelem tanúsága szerint inkább a viszálykodásban és széthúzásban jeleskedtek, s ennek szításában nekünk már óriási gyakorlatunk van. Ilyen körülmények között alkalmas vezetőket sem nagyon tudnak kinevelni maguk közül.

Ezzel át is térek egy másik nagy témára. Eddig inkább a saját fegyvereinkről szóltam. Ne felejtsetd, a legnagyobb fegyverünk a gátlástalanság és az összetartás. **A másik, talán nem is kevésbé hatékony fegyverünk a magyarok naiv jóindulata, gavallérsága, hiszékenysége, s ennek következtében rászédhetősége.** Könnyen meggyőzhetőek arról, hogy mindezért nem minket kell kárhozatniuk; mi csak élünk a mindenki rendelkezésére álló lehetőségekkel. A velük szemben az elképzelhető leg-

jobb taktika, hogy a jóindulatú komázást megjátszva, meggyőződ őket, hogy ne politizáljanak, máris a te politikád érvényesül. Ráveszed őket arra is, hogy tartózkodjanak minden szélsőségestől, anélkül, hogy tisztáznád, mi is az a szélsőség. Azt meg csak mi tudjuk magunkról, hogy nálunk veszélyesebb szélsőség nem létezik és ügyelünk rá, hogy ne is létezhessen sem ebben az országban sem a világon. Befogadóink minden nemzeti mázba burkolt mesét is őszintén elhisznek. Ezért sokat beszélünk nekik a nemzettudatról (hiszen a nemzetbe mindenki belefér), de egy szót sem a magyarságtudatról. A gyakorlat mutatja, hogy a nemzeti jelszó leple alatt a gátlástalanságunk gátlás nélkül érvényesül. A végeredmény pedig az, hogy ha valaki csak beszél a gátlástalanságunkról, a magyarok között azonnal akadnak, akik leújnácizzák a saját nemzettársukat. Nekünk szinte közbe sem kellene avatkoznunk. De ha nem tennénk, akkor nem lennénk azok, akik vagyunk. Ezért mi magunk is szünet nélkül – jegyezd meg: szünet nélkül! – offenzívát folytatunk.

Amíg egyes magyar méltóságok a legcsekélyebb és bizonyítatlan antiszemita megnyilvánulás esetén azonnal elítélően nyilatkoznak és bocsánatért esedeznek Budapesten és Izraelben, s ugyanakkor nem mennek el a fasizmus feletti győzelem moszkvai ünnepségére, addig Izrael is és mi birtokon belül vagyunk. Ez egyébként hihetetlen diplomáciai melléfogás volt. Először bejelentik, hogy a köztársasági elnök nem fogadja el Putyin meghívását. Nem érzik, hogy ez eleve az orosz nép megsértése. Utána közlik, hogy a moszkvai nagykövetük képviseli Magyarországot. Majd ezt is megváltoztatva, a külügy- és külgazdasági minisztert küldik ki az ünnepségre, de azzal, hogy a katonai parádén azonban nem vesz részt. Három egymást követő gyerekes döntés egyetlen kérdésben. Magyarország számára az egyik trébb volt, mint a másik, nekünk éppen ezért mindhárom tetszett. (Az oroszok türelmém viszont csodálkozom). Minél gyengébb, határozatlanabb és zavarosabb Magyarország kell, amely még a minket kiirtani akaró fasizmus feletti győzelem napján sem képviselteti magát Moszkvában, ha mi nem akarjuk. Keserves történelmi tapasztalataik sem tanították meg őket rá, hogy Oroszországgal nem érdemes húzózkodniuk. Bökkenő viszont, hogy az ilyen gyúanyag leülepszik, s az embereknek, a szervezeteknek, de a külföldi országoknak is meglesz a véleményük róla, s egyszer csak az egész robban, s maguk a magyarok küldik a vezetőiket a süllyesztőbe, akik akkor jönnek majd rá, milyen méltatlanul viselkedtek a sajátjaikkal szemben, de már késő lesz. És akkor szabaddá válik előttünk az út.

Mert akarják, nem akarják, de melldöngető szövegelésük és legfeljebb némi látszatintézkedésük mind a mi kezünkre játszik. Majdhogynem **szövetségeseink a saját megsemmisítésükben**. Valamikor az ellenünk tenni akaró magyarokat leszólo politikusokat zsidóbérenceknek hívták. Mélységesen megvetem a bérenceket, de amíg hasznosak, nem vagyunk smucigok velük, ám ahogy csak lehet, kegyetlenül megszabadulunk tőlük.

Ne sajnálkozz hát a magyarokon. Önmaguk a saját bajaik okozói, mert eleve mindig alkalmazkodni, betagozódni akarnak. Hol Bécs, vagy Berlin, Moszkva, vagy Brüsszel, mostanában pedig Washington és egyre inkább Tel-Aviv kívánságait lesik és teljesítik. Sokan egy kis jatt reményé-

ben készséggel túl is teljesítik. Csacszenolnak, allelujáznak, mikor mi kell. Csak azok a veszélyesek, akik magyar érdekeket emlegetnek. Rájuk kell fogni, hogy antiszemiták, rasszisták, nacionalisták, irredenták, mindegy mi, csak eltereljük a figyelmet a magyar érdekekről. Ezért helyes, ha továbbra is rá vesszük Nyugatot, kifogásolja ezeket, akkor is, ha jelei sincsenek, és nevezze csak diktatúrának a mostani rendszert, még ha számunkra jobb aligha képzelhető el. Elég annyit észrevételeznünk, hogy ekkor meg ekkor, ez és ez megkülönböztetett bennünket, s a magyar méltóságok kezüket-lábukat törve rohannak hozzánk elnézést kérve. **Észre sem veszik, hogy amikor megkülönböztetésre panaszkodunk, azzal eleve mi különböztetjük meg önmagunkat tőlük.** Ráadásul azzal szoktuk letorkolni őket, hogy mi toleránsak vagyunk, „csak az intoleranciát nem toleráljuk”. Erre elhallgatnak, holott ez az érvelésünk is logikátlan. Ugyanis, ha valójában toleránsak vagyunk, azt jelenti, hogy másoktól toleranciát várunk, de ha intoleranciát tapasztalunk, arra is toleránsan reagálunk. Ám nem ezt tesszük, azaz, mégsem vagyunk toleránsak, csak képmutatók. De erre eddig ők még nem jöttek rá. Nem jut eszükbe olyan ellenérv sem, hogy ha valaki lehet oroszellenes, amerikaellenes, németellenes, arabellenes, magyarellenés, akkor miért ne lehetne zsidóellenes. (Tudatosan írtam zsidóellenest és nem antiszemitát, mert, ahogy erről legutóbb már beszélünk, az antiszemizmus sokkal szélesebb fogalom, ezért is sajátítottuk ki magunknak). Ha ilyen együgyű trükköknek, s ki sem mondott elvárásoknak beugranak magas szinteken is, akkor az bizony alacsony szintre vall, azaz jó úton haladunk.

Komolyan mondom, tisztelem őket azért, hogy a szép elvek mellett őszintén kiállnak, de lebecsülöm őket amiatt, hogy nem látják, éppen ezt használjuk ki, s megvetem őket, mert még a sajátjaikat is elmarasztalják, sőt büntetik, ha valaki közülük minderre rámutat. A szép elvek helyesek, de ha csak egyoldalúan tartják be, semmit nem hoz nekik a konyhára, viszont számunkra éppen ezért érnek nagyon is sokat. Közöttünk ilyen nem történhet, mert **nem a szép elvekre figyelünk, hanem kifejezetten elvtelenül tartunk ki egymás mellett**, akkor is, ha látjuk, hogy a másik még nálunk is nagyobb gazember. (De azért nehogy megpróbáld átrázni nagybácsidat, mert ismersz, kis ügyből, sőt ügy nélkül is nagy balhét tudok ám csapni, hátha még okom is van rá!)

Végül mondom még neked valamit. Mindezek miatt jogos lenne bűntudatot éreznünk, de túl kell tennünk magunkat rajta. A magyarok védekezhetnének a terjeszkedésünk ellen, de nem teszik. Vezetőik egyike-másika nagymellűen „nemzetizik”, de ebben több a demagógia, mint a tett. Beálló bénaságuk jele. Nagyritkán lépnek a tettek mezejére. Ma az adóhivataltól a konzultáción át a dohányboltokig sokminden nemzeti, de minket nem zavar, mert ezek csak szavak. A gojok képtelenek összefogni ellenünk. Pedig ha megtennék, ma még elsepernének bennünket. Nem teszik, mert bénító gátlásaik vannak. Nem győzőm hangsúlyozni, a mi nagy előnyünk, hogy nekünk nincsenek. Mi ebben bűnösök vagyunk – igazad van – de azt lásd, hogy **az igazi bűnösök mégis csak azok a magyarok, akiknek hatalmában állna, de egyetlen intézkedést, vagy**

lépést sem tesznek a korlátozásunkra, ellenkezőleg, keresik a behódolási lehetőségeket, a mi kezünkre játszanak, s mindezt eltitkolják a népük elől. Zéró toleranciát hirdetnek az antiszemitizmus ellen, s megvalósítják, de nem is gondolnak zéró toleranciára a magyarellenességgel szemben. Ha a saját védelmükre nem tesznek semmit, ők nagyobb ellenségeik önmaguknak, mint mi vagyunk nekik. Miért lenne hát lelkiismeret-furdalásunk? Némely politikus hízelgésből, vagy taktikából még a magyar nemzet részének is tart bennünket, aminek azonban sem genetikai, sem biológiai, sem történelmi, vagy más tudományos alapja nincs. Nem voltunk, nem vagyunk, és nem leszünk egyetlen goj nemzetnek sem a része. Viszont sértésnek tekintjük, s tiltakozunk, ha ezt valaki más állítja! Mennyire nem vagyunk a nemzet része, mutatja az is, hogy a kormány velünk külön tárgyal, s ez egyáltalán nem nemzeti, hanem nemzetközi tárgyalás mind a formáját, mind a tartalmát tekintve. Kifelé nagyra értékeljük az egyik legelső magyar méltóság kijelentését is, hogy "Auschwitz a legnagyobb magyar temető a világon", de magunk között auschviccnek tartjuk, és komiszabban mulatunk rajta, mint Zuschlag a mártírjainkon. Csak nehogy megtudja! A közelmúltbeli holokauszt emléknapon is vezető magyar politikusok egymással versengve hangoztatták a gondolatot, hogy e nap „az európai történelem magyar szégyennapja,” illetve, hogy „összetartozunk jóban, rosszban, dicsőségben és gyászban, valamint büszkeségben és szégyenben is.” A magyarok csak mondják és higgyék is ezt. Számunkra kedvező, nyilvánosan nem fogjuk támadni, de mi egyáltalán nem törekszünk erre. Annak viszont örülünk, hogy a kormányzati szervek **egyetlen magyar történelmi eseményről nem emlékeznek meg annyiszor és olyan átérzéssel, mint a holokausztunkról, ahogy tették ezúttal is.** Ennek ellenére Heisler András, a Mázsihisz elnöke a szemükbe vágta: „A Holokauszt 70 kormányprogram okán szembesült az egész társadalom azzal az egyébiránt közismert ténnyel, hogy a hetven éve történeteket Magyarország még nem dolgozta fel, és a sokak által emlegetett 'kibeszéletlenség' a kormány programjának részleges sikertelenségéhez vezetett.” Az amerikai nagykövető és az izraeli nagykövető is egyértelműen a vádlók álláspontjáról szólt. Látod, akármennyire is igyekeznek, nem csökkentjük a rájuk nehezedő nyomást.

Mindezt nem kontrázza az a tény, hogy régebben, az első létidőszakunkban bőven voltak olyan zsidó egyéniségek, akik nemcsak szavakban tartották magyarnak magukat, hanem érzelmeikben és tetteikben is magyarok voltak. Ám ezt is előnyünkre fordítjuk, mert minduntalan hivatkozunk őrájuk.

Mindennek kapcsán óvlak attól, hogy belegabalyodj vallási kérdésekbe, hiszen zsidónak lenni ma már nem vallási, s nem is annyira faji kérdés, hanem magatartás és összetartás kérdése akkor is, ha alapvetően mégiscsak származási alapon történik. Ha őszinték akarunk lenni, **inkább már majdhogynem foglalkozás,** amely biztosítja, hogy mindig sokkal jobban éljünk, mint mások, mármint azok, akik ránk dolgoznak. Mi – ahogy néha vádolnak is bennünket – tulajdonképpen állam vagyunk az államban, egy új uralkodóosztály. Ezért nem is vagyunk hajlandók meghatározni magunkat vallásként, fajként, kisebbségként, népként, stb. Mindig

azok vagyunk, ami nekünk a legelőnyösebb, s még a zsidó önazonosságunkat sem vállaljuk, ha a pillanatnyi érdekünk megköveteli. A szó legszorosabb értelmében mindig, mindenhol ott vagyunk, mindenhová befurakodunk, és kulcspozíciókat foglalunk el. Láthattad, még Hitlernek is voltak zsidó katonatisztjei, akiket a német közvélemény, de lehet, hogy még maga Hitler is a legelkötelezettebb fasisztáknak nézett. Emlékezz, Magyarországon mi voltunk a legnagyobb kommunisták, a rendszerváltáskor pedig a legantikommunistábbak. Mert **nekünk nem elveink vannak, mint magyaroknak, hanem érdekeink, ezért lehetünk egyenlőbbek.** Mi ugyanis nemcsak két vasat tartunk a tűzben, hanem tucatnyit. Élharcosok voltunk a szocializmus ideológiájának a védelmében (Nem az építésben!), majd a természetének a kigyomlálásában, de a rendszerváltáskor a mi érdekeinket szolgáló vadkapitalizmust vezettük be, majd a szorításán is mi engedtünk. Láthattad, akárhogy fordultak a dolgok a mi embereink mindig mindenhol ott voltak. Akkor is ott lettek volna, ha másfajta fejleményekre kerül sor. A magyaroknál előfordul, hogy az alma messzi esik a fájától, de nálunk ez lehetetlen. Valamennyiünknek azt kell vallani, amit Feldmájer Peti, a Mazsihisz volt elnöke megfogalmazott: „Izrael kihelyezett tagozata vagyok.” Tekints körül, azok fiai, unokái, rokonai, akik a szocializmusban uralták a pénzügyeket és a hírközlést, ma is ugyanott dolgoznak, ott folytatják, ahol szüleik abbahagyták. Kiszorítják a gojokat a pályákról, és segítségükkel, általában ami a magyarországi közéletben történik, legyen pozitív, vagy negatív, mindent, de mindent összefüggésbe hozunk a zsidóság érdemeivel, avagy félelmeivel. Ám keményen leantiszemitázzuk a gojokat, akik ezt akár csak észre is veszik. **A magyar kormányok sem azzal foglalkoznak, amivel akarnak – még kevésbé azzal, amit a nép kíván – hanem azzal, amivel mi akarjuk.** A mostani kormány néha berzenkedik, de a betelepülésünkről hallgat. Mi mégis történelmi bűnöket követtünk el vele, hiszen a nyomásunk alatt messze nem képes annyit tenni a saját népéért, mint értünk. Én azonban, az előzőleg kifejtettek okán, felmentve érzem magam.

Neked mégis megsúgom, néha bizony félek, hogy ez a rahedli könnyű siker egyszer roppantul megbosszulja magát, beüt az ajvé cőresz. Rákosiék „szocializmus vívmányainak” beállított hasonló indíttatású magyarellenes sikerei is alapvetően járultak hozzá az 1956-os ellenforradalom kirobbanásához. Ne hüledezz, abból a nézőpontból, amelyet a fejedbe akarok verni, ellenforradalom volt. Sőt, csak abból a szempontból nézve volt ellenforradalom! Ha a mi sikereink is melléfogásnak bizonyulnak, kegyetlenül visszaüthetnek. Időnkénti rémálmaimban egy kivehetetlen hatalmasság, akinek az arcáig fel sem látok, a te hangodon szemrehányóan kérdezi: „Nem látjátok, hogy újabb holokauszt előkészítésén dolgoztok?” Tudom, közöttünk is túl sokan vannak még, akik nem úgy gondolkodnak, ahogy mi vezetők. Olyasmiket hangoztatnak, hogy, a szent cél aggályok nélküli kergetése tudatunk beszűkülésével, lélektelenséggel, hamis felsőbbrendűségi vaktudat kialakulásával jár. Csak nehogy a te kételyeid igazolódjanak be, a mi strapás és rizikós igyekezetünkkel szemben.

Nektek ott vidéken még inkább tudatában kell lennetek, hogy a gojoknak a legvégzetesebb bajokat ma már nem annyira az egyébként

állandóan folytatandó anyagi lerontásukkal, hanem a szellemi, lelki, erkölcsi és, egymás között mondjuk ki – hiszen mindvégig erről van szó – faji gerincük megtörésével okozhatjuk. Ezért ti is törekedjete azok ellehetetleníteni, akik rá akarják ébreszteni a gojokat siralmas helyzetükre és okozóikra. Azok a legveszélyesebbek, akik hirdetik, hogy a magyar faj védelme nem antiszemitizmus és zsidó szellemi terrortól is beszélnek. E kérdésben azonban, ahogy ők mondják, nem babra megy a játék; nektek **tudatában kell lennetek, hogy igen, faji küzdelem zajlik**. Kifelé azonban ezt a legmegszállottabban kell tagadnotok. A közvéleményt is ebben a szellemben kell szünet nélkül befolyásolnotok. Olyan kérdésekről kell szenvedélyes vitára provokálni őket, amelyek mindarról, amiről a fentiekben szó esett, elterelik a figyelmüket, szembeállítják őket egymással, s szinte észrevétlenül a mi eszményeinket kezdik támogatni, lelkileg elzsidósodnak. Jó példa erre a bevándorlás, a halálbüntetés, vagy akár a környezetvédelem, minden más gumicsont, ami rólunk és az ő magyarságukról, s főleg a perspektívátlan jövőjükéről elvonja a figyelmüket, s még szembe is állítja őket egymással. Ennek biztosításához a hírközlési, no meg a pénzügyi kulcspozícióknak a ti kezeitekben kell lenniük.

E parainézist nyugodtan tanulmányozhatjátok a hitközségi testvéreinkkel, de azért vigyázz, ne kerüljön nyilvánosságra. Bár ma már olyannyira uralkodó helyzetben vagyunk, hogy abból sem származna különösebb baj. Legfeljebb a még gondolkodó magyarok közül némelyeket hőbörgésre készítenek, de a hűségesebb kiszolgálóink egy-kettőre elhallgattatják őket. Mi pedig egyszerűen letagadjuk, vagy rámondjuk, hogy hamisítvány, ahogy tettük Cion Bölcsőinek Jegyzőkönyvével. Látod, már alig akad, aki e Jegyzőkönyvet eredetinek meri nevezni. De mi tudjuk, hogy az, ezért csak higgyél benne, hiszen ha nyitva tartod a szemed, láthatod, megvalósulóban van. És ez lelkesítőleg hat ránk. Ezért felül is bírálom magamat: lehet, hasznunkra is válna, ha a parainézisem kiszivárogná. Egyrészt, a gojok hadd szokjanak hozzá e gondolatokhoz, s minél kevesebb ellenállást tanúsítsanak, amikor megvalósításukra kerül sor, másrészt hátha kivált valami kis antiszemitizmust, ami úgy kell nekünk, mint a levegő.

A fentiek tudatában kár hát az alijázáson morfondíroznod, hiszen hamarosan Izraelben érezheted magad anélkül, hogy akár egy lépést is kellene tenned; nézz szét, **ez az ország már most is alig-alig magyar ország**. Ezért a gojokkal egyenlőségre törekvésedből ideje neked is átállnod az egyenlőbbek tudatára.

No, shalom! Jövőre majd ismét írok.
Addig is, Jahve áldjon! >>

- - -

* A szerző nyugalmazott nagykövet, közíró.